

Sygn. akt II Ka 38/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SSO Teresa Zawisłak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Jarosława Mironiuka

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2017 r.

sprawy **A. W.**

oskarżonego z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r, o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 22 listopada 2016 r. sygn. akt II K 637/15

I. w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie o wymierzeniu wobec oskarżonego A. W. kary grzywny;
2. na podstawie art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2016r., poz. 224 ze zm.) wymierza oskarżonemu A. W. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk w zw. z art. 4§1 kk warunkowo zawiesza tytułem próby na 3 (trzy) lata;
3. na podstawie art. 71§1 kk w zw. z art. 4§1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;
4. na podstawie art. 71§1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. (Dz. U. 2016r., poz. 224 ze zm.) zobowiązuje oskarżonego do poddania się ambulatoryjnemu leczeniu odwykowemu w Fundacji (...), ul. (...) i oddaje go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 280 zł opłaty za obie instancje i 20 zł wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

A. W. został oskarżony o to, że:

w dniu 30 stycznia 2015r. w miejscowości M., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał przy sobie środki psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 2,24 grama netto w torebce foliowej z zapięciem strunowym,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 . nr j. t. z późn. zm.).

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 22 listopada 2016r.:

I.oskarżonego A. W. uznał za winnego zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2016r., poz. 224 z późn. zm.) i za czyn ten na podstawie tego przepisu skazał go, zaś na podstawie art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 58 § 3 kk w brzmieniu tego przepisu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył karę grzywny w ilości 220 stawek, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 15 złotych;

II.na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek środka odurzającego wraz z opakowaniem, szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/314/15/N pod pozycją 1 na karcie 32 akt sprawy, poprzez ich zniszczenie;

III.na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu tego przepisu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. w zw. z art. 4 § 1 kk zaliczył oskarżonemu A. W. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 30-31 stycznia 2015r., tj. dwa dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 330 złotych oraz kwotę 943,33 złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator. Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego i zarzucił mu rażąco niewspółmierność do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, kary orzeczonej wobec oskarżonego, poprzez jej orzeczenie na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 58 § 3 kk w wymiarze 220 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 15 zł, podczas gdy stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, uprzednia karalność za przestępstwa podobne oraz wzgląd na cele wychowawcze kary uzasadniał orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie oskarżonemu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W toku rozprawy apelacyjnej prokurator poparł apelację i wniosek w niej zawarty.

Obrońca oskarżonego wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w zaskarżonej części wyroku w mocy.

Oskarżony przyłączył się do stanowiska obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest częściowo zasadna, co powoduje konieczność skorygowania wyroku w zaskarżonym zakresie.

Mając na uwadze, że apelacja nie kwestionuje ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego oraz jego winy, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia należało poprzestać tylko na stwierdzeniu, że Sąd Okręgowy w Siedlcach w pełni podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Rejonowego.

Nie sposób jednak uznać za słuszne stanowisko Sądu I instancji co do wymierzonej A. W. kary i z tego względu podzielić należy zarzut zawarty w apelacji oskarżyciela publicznego odnośnie jej rażącej łagodności. W tym miejscu podkreślenia wymaga, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych, wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie uwzględnia należyście stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok SN z 10.07.1974r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213). W ocenie Sądu Odwoławczego, oceniając wymiar kary dokonany przez Sąd I instancji, przez pryzmat wymogów płynących z art. 53 kk i nast., z sytuacją taką w niniejszej sprawie mamy do czynienia, co czyni trafnym zarzut skarżącego w tym zakresie. Wymierzona oskarżonemu w niniejszej sprawie kara grzywny nie czyni zadość wymogom płynącym w tym zakresie z przepisu art. 53 kk i n. Orzeczona w ten sposób kara nie odpowiada bowiem stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu oraz nie uwzględnia właściwości i warunków osobistych oskarżonego, a także nie uwzględnia celów kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Tym samym Sąd Okręgowy w postępowaniu apelacyjnym musiał zakwestionować orzeczoną wobec oskarżonego karę i dokonał jej korekty. Podkreślić w tym zakresie należy, iż Sąd Rejonowy w niewystarczający sposób uwzględnił fakt uprzedniej karalności oskarżonego za czyn przeciwko ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii oraz rodzaj wymierzonej mu za niego kary. Wskazać w tym miejscu należy, iż Sąd I instancji ani też prokurator nie dostrzegli że skazanie oskarżonego wyrokiem z dnia 30 września 2013 r. w sprawie II K 875/13 uległo zatarciu (8.04.2016 r.) to jednak słusznie wskazał apelujący, iż w zderzeniu z wymierzoną karą w sprawie II K 463/10, kara orzeczona w niniejszej sprawie jest zbyt łagodna. A. W. w przeszłości bowiem skazany był za czyn przeciwko ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 31 maja 2010r. w sprawie II K 463/10 za czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii oskarżonemu wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby i grzywnę. Kara wymierzona oskarżonemu w sprawie II K 463/10 została postanowieniem z dnia 04 grudnia 2013r. zarządzona do wykonania, a decyzją Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 16 września 2014r. udzielono A. W. zezwolenia na odbycie tej kary w systemie dozoru elektronicznego. W czasie odbywania kary pozbawienia wolności wykonywanej w systemie dozoru elektronicznego ze sprawy II K 463/10 oskarżony dopuścił się popełnienia czynu, za który został skazany. W wyniku tego faktu postanowieniem z dnia 10 marca 2015r. uchylono mu zezwolenie na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego. W okresie udzielonego zezwolenia na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego oskarżony powinien w szczególny sposób dbać o przestrzeganie porządku prawnego, co zlekceważył i dopuścił się popełnienia kolejnego przestępstwa przeciwko temu samemu dobru prawnemu, co świadczy o wyjątkowym lekceważeniu przez niego zapadłych rozstrzygnięć Sądu oraz przemawia za nieskutecznością wymierzanych mu uprzednio kar. Nadto podkreślenia wymaga, iż w postępowaniu przygotowawczym oskarżony wyraził zgodę na wymierzenie mu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby i grzywnę. Tak uzgodniona z prokuratorem kara w zakresie zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności uwzględniała okoliczność swoistego premiovania w zakresie wymiaru kary sprawców pragnących skorzystać z instytucji uregulowanej art. 335 kpk. Po cofnięciu przez oskarżonego tego wniosku odpadły podstawy do łagodniejszego jego traktowania w zakresie wymiaru kary i ukształtowania sankcji karnej na zasadach ogólnych. Nie było zatem podstaw do zastosowania przez Sąd I instancji dobrodziejstwa z art. 58 § 3 kk, który obowiązywał przed nowelizacją przepisów Kodeksu postępowania karnego z dnia 01 lipca 2015r. W zderzeniu z wyżej opisaną postawą oskarżonego, charakterem popełnianych przez niego czynów i wymierzanych mu dotychczas kar, stwierdzić należy, iż wymierzona mu przez Sąd I instancji kara grzywny jawi się jako rażąco łagodna. W ocenie Sądu Odwoławczego skazany, rażąco naruszając po raz kolejny porządek prawny, wyraźnie okazał, iż nie

zasługuje na dalsze korzystanie z jakiegokolwiek dobrodziejstwa w zakresie łagodzenia sankcji karnej za czyn, którego dopuścił się w dniu 30 stycznia 2015r.

Okoliczności łagodzącej w tym zakresie nie może stanowić także wiek oskarżonego, ilość posiadanego środka i jego przeznaczenie, w tym w szczególności uzależnienie oskarżonego od narkotyków. Nie można w tym względzie zgodzić się z Sądem Rejonowym, iż rodzaj i charakter naruszonego dobra nie są w tym wypadku szczególnie „drastyczne”. Wprawdzie ilość zatrzymanych u oskarżonego środków psychotropowych w postaci amfetaminy wynosiła tylko 2,24 grama netto, jednakże ilość ta była właściwa dla wskazanej kwalifikacji prawnej przypisanego A. W. czynu, nie stanowiła zaś ilości wystarczającej do przypisania mu czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ani też nie mogła pozwolić na uznanie czynu oskarżonego za wypadek mniejszej wagi określony w art. 62 ust. 3 w/ w ustawy. Powoływanie się w tym zakresie przez Sąd I instancji na inne znane Sądowi z urzędu sprawy nie może stanowić w tym względzie przesłanki do złagodzenia oskarżonemu odpowiedniej dla wagi jego czynu sankcji karnej. Sąd orzekający odwołując się do innych spraw karnych nie opisał okoliczności popełnionych czynów, aby można było je porównywać do przedmiotowej sprawy. Argumentem przemawiającym za zastosowaniem wobec oskarżonego dobrodziejstwa już nieobowiązującego art. 58 § 3 kk nie może być także fakt stwierdzonego u oskarżonego uzależnienia od narkotyków, uznanego przez Sąd Rejonowy za fakt „usprawiedliwiający” niejako przestępcze zachowania oskarżonego. Zgodzić się w tym zakresie należy ze stanowiskiem tego Sądu, iż oskarżony potrzebuje odpowiedniego leczenia w zakresie swojego uzależnienia, jednakże fakt ten nie może zwalniać go z poniesienia odpowiedzialności za czyny, których się dopuścił.

Dlatego Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o wymierzeniu wobec A. W. kary grzywny i na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z2016r., poz. 224 ze zm.) wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił tytułem próby na 3 lata. Nadto na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Na podstawie art. 71 § 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oskarżony został zobowiązany do poddania się ambulatoryjnemu leczeniu odwykowemu w Fundacji (...), ul. (...) i Sąd II instancji oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. W pozostałej części wyrok został utrzymany w mocy. Tak orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i grzywna w połączeniu z zastosowanym wobec oskarżonego obowiązkiem, zdaniem Sądu Okręgowego, uwzględnia cele, jakie powinna spełniać, czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań. Ponadto jest ona współmierna do stopnia zawinienia i wystarczająca do tego, by podziałała na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiła mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za wielokrotne naruszenia porządku prawnego.

O opłacie za obie instancje Sąd orzekł na podstawie art. 10 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.) obciążając nią oskarżonego, od którego zasądził także 20 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 627 kpk.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.